

Sygn. akt II K 123/12

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2013 r.

Sąd Rejonowy w Opolu w II Wydziale Karnym w składzie

Przewodniczący: SSR Małgorzata Marciniak

Protokolant: sekr. sąd. Bożena Dybała

bez obecności prokuratora Prokuratury Rejonowej w Opolu – zawiadomionego prawidłowo

po rozpoznaniu w dniach: 22.10.2012 r., 17.01.2013 r., 18.02.2013 r., sprawy:

H. K.

Córki I. i M. zd. M.

Urodzonej (...)w J.- U.

oskarżonej o to, że:

działając w warunkach z góry powziętego zamiaru w celu przekroczenia granicy państwowej z Ukrainy do Rzeczypospolitej Polskiej w październiku 2011r, w Generalnym Konsulacie Rzeczypospolitej Polskiej we L. wyłudziła polską wizę pobytową (...) o symbolu D 05 wydaną w celu wykonywania pracy w okresie nieprzekraczającym 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy na podstawie oświadczenia o zamiarze powierzenia pracy zarejestrowanym w powiatowym urzędzie pracy, przez podstępne wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej do wystawiania wizy w ten sposób, że przedstawiła w tym celu oświadczenie o zamiarze powierzenia wykonywanej pracy w podmiocie M. (...) Agencja Pracy z siedzibą (...)-(...) W., Pl. (...) wiedząc, że tej pracy nie podejmie, a następnie w dniu 01.11. 2011r. przekroczyła granicę państwa z Ukrainy do Rzeczypospolitej Polskiej w przejściu granicznym w K. gm. R., pow. (...), woj. (...), używając własnego paszportu (...) z wyłudzoną wizą nr. (...),

tj. o czyn z art. 264 § 2 kk w zw. z art. 272 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11§ 2 kk,

I. uznaje oskarżoną H. K., w miejsce stawianego zarzutu, za winną tego, że w dniu 7 października 2011 r. w Konsulacie Generalnym Rzeczypospolitej Polskiej we L., przy złożeniu wniosku o uzyskanie polskiej wizy pobytowej w celu wykonywania pracy zarobkowej w Polsce, posłużyła się sfałszowanym pisemnym oświadczeniem o zamiarze powierzenia wykonywania pracy w Rzeczypospolitej Polskiej u polskiego pracodawcy o nazwie M. (...) Ł. B. z siedzibą (...)-(...) W., Pl. (...), przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. występku z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 270 § 2a kk i za to na podstawie art. 270 § 2 a kk orzeka karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych,

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 2 k.k. wykonanie orzeczonej oskarżonej kary grzywny warunkowo zawiesza na okres próby 1 (jednego) roku,

III. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary zalicza oskarżonej okres zatrzymania w dniu 7.12.2011 r.,

IV. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zwalnia oskarżoną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych,

Sygn. akt II K 123/12

UZASADNIENIE

Oskarżona H. K. stała pod zarzutem tego, że działając w warunkach z góry powziętego zamiaru w celu przekroczenia granicy państwowej z Ukrainy do Rzeczypospolitej Polskiej w październiku 2011r, w Generalnym Konsulacie Rzeczypospolitej Polskiej we L. wyłudziła polską wizę pobytową (...) o symbolu D 05 wydaną w celu wykonywania pracy w okresie nieprzekraczającym 6 miesięcy w ciągu kolejnych 12 miesięcy na podstawie oświadczenia o zamiarze powierzenia pracy zarejestrowanym w powiatowym urzędzie pracy, przez podstępne wprowadzenie w błąd osoby upoważnionej do wystawiania wizy w ten sposób, że przedstawiła w tym celu oświadczenie o zamiarze powierzenia wykonywanej pracy w podmiocie M. (...) Agencja Pracy z siedzibą (...)-(...) W., Pl. (...) wiedząc, że tej pracy nie podejmie, a następnie w dniu 01.11. 2011r. przekroczyła granicę państwa z Ukrainy do Rzeczypospolitej Polskiej w przejściu granicznym w K. gm. R., pow. (...), woj. (...), używając własnego paszportu (...) z wyłudzoną wizą nr. (...), tj. czynu z art. 264 § 2 kk w zw. z art. 272 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11§ 2 kk,

Na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

Oskarżona H. K. wraz z mężem F. K., zamieszkiwali na Ukrainie, w trudnych warunkach ekonomicznych i bytowych. Jako młodzi, wykształceni ludzie chcieli poprawić swój standard życia. W tym celu podjęli decyzję, o wyjeździe do Polski. F. K. podjął bowiem współpracę z prywatnym studiem telewizyjnym – (...), produkującym programy dla telewizji (...). Dla Studia (...) przygotował on własny materiał filmowy, który został zaakceptowany i wynagrodzony.

Pod koniec 2009 r. (...) wyraziło wolę współpracy z F. K., niemniej jednak dla opracowywania kolejnych materiałów filmowych, konieczne stało się przeszkolenie F. K. w Polsce, gdyż jego materiały wymagały obróbki. W lipcu 2010 r. wyznaczono termin szkolenia, które miało się odbyć w C.. F. K. zawarła wcześniej umowę o współpracy ze (...), przedstawił w Konsulacie we L., jako właściwym miejscowo dla obywateli Ukrainy o staranie się o wizę na wjazd do Polski. Między Polską a Republiką Ukrainy obowiązuje bowiem ruch wizowy. W Konsulacie uzyskał informację, iż zawarta przez niego umowa o współpracy nie jest wystarczająca do uzyskania wizy służbowej i może się starać jedynie o wizę pobytową z możliwością podjęcia pracy w Polsce.

Z uwagi na krótki okres czasu do rozpoczęcia wyznaczonego w C. szkolenia dla operatorów, F. K. na ulicy pod Konsulatem we L. kupił dla siebie i dla swojej małżonki H. K., od nieznanego osoby, fikcyjne oświadczenia polskiego pracodawcy o zamiarze powierzenia wykonywania pracy.

Oskarżona H. K. zgodnie z powyższym dokumentem miała zostać zatrudniona w firmie (...) z siedzibą (...)-(...) W., Plac (...). Taki dokument był podstawą do ubiegania się o wizę pobytową z możliwością podjęcia pracy w Polsce. Za to oświadczenia dla oskarżonej – jej małżonek zapłacił około 100 dolarów USA. W dniu 7 października 2011 r. uzyskane w ten sposób pisemne oświadczenie pracodawcy o powierzeniu pracy w Polsce, oskarżona przedłożyła wraz z innymi dokumentami i wypełnionym wnioskiem o wizę w Konsulacie Generalnym PR we L..

Po kilku dniach oskarżona otrzymała wizę polską wbitą do paszportu ukraińskiego. Wizę otrzymał również jej małżonek. W oparciu o swoje paszporty z uzyskanymi wizami, w dniu 1 listopada 2011 r. przyjechali oni do Polski, do C.. Mąż oskarżonej podjął szkolenie, oraz wykonywał różne prace na rzecz Studia (...).

Oskarżona H. K. natomiast nie podjęła żadnej pracy, a w czasie pobytu w Polsce jedynie towarzyszyła swojemu mężowi, pomagając w jego pracach. W/w podczas pobytu w Polsce korzystali z gościny A. D. (1).

W dniu 07.12.2011 r. funkcjonariusze Straży Granicznej w O. dokonali kontroli w firmie (...) w C., w zakresie legalności pobytu cudzoziemców. Ustalono, iż m.in. pobyt oskarżonej na terenie RP był nielegalny. Ustalono też – zresztą potwierdziła to również sama oskarżona – iż nie zamierzała ona podjąć zatrudnienia w firmie (...) z siedzibą (...)-(...) W., Plac (...). Zresztą do czasu opuszczenia terytorium Polski oskarżona zatrudnienia w tej firmie nie podjęła.

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej H. K. k. 17, 23-24, 90
- zeznania świadka A. D. (1) k. 104
- zeznania świadka A. W. (1) k. 104-105
- zeznania świadka A. R. k. 90, 57-58
- kopia oświadczenia o zamiarze powierzenia wykonywania pracy k. 29
- kopia wniosku wizowego H. K. z dnia 7.10.2011 r. wraz z dokumentami k. 38-47
- wezwania i notatki z ustaleń policji co do podmiotu M. (...) Ł. B. k. 53-56
- protokół zatrzymania osoby k. 3-4
- protokół kontroli legalności pobytu cudzoziemca na terytorium RP k. 2
- decyzja o zobowiązaniu do opuszczenia RP k. 9-10
- cofnięcie wizej krajowej k. 13-14
- kserokopia dokumentów k. 17-18
- protokół zatrzymania rzeczy k. 26-28
- wyroki wraz z uzasadnieniami k. 84-85, 93-98, 120, 123-129 z akt II K 100/12

Oskarżona H. K. urodziła się 17.12.1986 r. w miejscowości J. na Ukrainie. Posiada ona wykształcenie średnie. Jest mężatką. Nie pracuje, nie posiada majątku większej wartości. Nie była karana sędownie.

Dowód:

- dane osobowe k. 32
- dane o karalności k. 34

Oskarżona w postępowaniu przygotowawczym przyznała się do popełnienia zarzucanego jej czynu oraz wyjaśniła, iż do Polski przyjechała na podstawie wizej uzyskanej na podstawie oświadczenia o zamiarze wykonywania pracy, które kupił jej mąż od nieznanego Ukraińca za kwotę około 100 dolarów USA. Przed złożeniem w Konsulacie Polskim we L. wniosku o wydanie wspomnianej wizej, oskarżona nie miała zamiaru po uzyskaniu wizej udać się do polskiego pracodawcy, widniejącego w oświadczeniu na pracę. Wiza była jej jedynie potrzebna do przekroczenia granicy państwowej aby przyjechać do C.. Oskarżona nie kontaktowała się z pracodawcą widniejącym w oświadczeniu o zamiarze powierzenia pracy cudzoziemcowi. Nie pojechała do W.. Przez cały czas pobytu w Polsce przebywała wraz z mężem w C..

Dowód:

- wyjaśnienia oskarżonej k. 23-24,90

W związku z powyższym Sąd zważył co następuje :

W świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego nie można - zdaniem Sądu – stwierdzić, iż oskarżona wyczerpała swoim zachowaniem wszystkie ustawowe znamiona czynu z art. 264 § 2 kk w zw. z art. 272 kk i art. 273 kk. Jednakże nie wychodząc poza granicę skargi oskarżyciela publicznego – uznać należało, iż oskarżona swoim zachowaniem dopuściła się innego przestępstwa z art. 270 § 1 kk, polegającego na tym, że w dniu 7 października 2011 r. w Konsulacie Generalnym Rzeczypospolitej Polskiej we L., przy złożeniu wniosku o uzyskanie polskiej wizy pobytowej w celu wykonywania pracy zarobkowej w Polsce, posłużyła się sfałszowanym pisemnym oświadczeniem o zamiarze powierzenia wykonywania pracy w Rzeczypospolitej Polskiej u polskiego pracodawcy o nazwie M. (...) Ł. B. z siedzibą (...)-(...) W., Pl. (...), przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. występku z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 270 § 2a kk

Sąd czyniąc ustalenia faktyczne oparł się na materiale dowodowym zgromadzonym w toku postępowania przygotowawczego i sądowego tj.: wyjaśnienia oskarżonej H. K. k. 17, 23-24, 90m zeznania świadka A. D. k. 104, zeznania świadka A. W. k. 104-105, zeznania świadka A. R. k. 90, 57-58, kopia oświadczenia o zamiarze powierzenia wykonywania pracy k. 29, kopia wniosku wizowego H. K. z dnia 7.10.2011 r. wraz z dokumentami k. 38-47, wezwania i notatki z ustaleń policji co do podmiotu M. (...) Ł. B. k. 53-56, protokół zatrzymania osoby k. 3-4, protokół kontroli legalności pobytu cudzoziemca na terytorium RP k. 2, decyzja o zobowiązaniu do opuszczenia RP k. 9-10, cofnięcie wizy krajowej k. 13-14, kserokopia dokumentów k. 17-18, protokół zatrzymania rzeczy k. 26-28.

Powyższe dowody są logiczne, spójne i wzajemnie z sobą korespondują. Ustalone wyżej okoliczności faktyczne w sprawie nie były w zasadzie sporne. Przedmiotem procesu była więc ocena, czy ustalone wyżej zachowanie oskarżonej tj. uzyskanie polskiej wizy pobytowej w celu wykonywania pracy, w oparciu o przedłożone przez nią oświadczenie o zamiarze wykonywania pracy w konkretnej firmie w Polsce, wyczerpywało znamiona przestępstwa z art. 264 § 2 kk w zw. z art. 272 kk i art. 273 kk przy zast. art. 11 § 2 kk, tj., czy oskarżona przekroczyła granicę Rzeczypospolitej Polskiej wbrew przepisom, używając podstępny, podstępny wprowadzenia w błąd osoby upoważnionej do wystawienia wizy, tj. Konsula RP.

Zdaniem Sądu tak ustalone zachowanie oskarżonej nie wyczerpuje znamienia przekroczenia granicy z użyciem podstępny w rozumieniu art. 264 § 2 kk, bowiem oskarżona przy składaniu wniosku wizowego nie stosowała żadnego podstępny. Ustawodawca w tym przepisie penalizuje inne przestępne zachowania, które sprawca realizuje aby nielegalnie przekroczyć granicę. Oskarżona złożyła standardowy wniosek wizowy – druk z konsulatu, który wypełniła lub który został wypełniony przez pracownika konsulatu prawdziwymi danymi osobowymi H. K.. Wniosek ten podpisała i w oparciu o ten wniosek oraz o załącznik – zaświadczenie o zamiarze wykonywania pracy, uprawniona osoba tj. konsul – wydała oskarżonej wizę, którą technicznie wklejono do paszportu ukraińskiego oskarżonego. Oskarżona w oparciu o swój autentyczny paszport i autentyczną wizę polską przekroczyła granicę ukraińsko – polską. Tym samym w żaden sposób nie można uznać, iż przy przekraczaniu granicy stosowała podstęp. O podstępie można by mówić, gdyby dana osoba przekraczająca granicę posługiwała się np. cudzym paszportem, paszportem ze zdjęciem innej osoby, była ukryta w określonym schowku pojazdu.

Zarzut sformułowany w akcie oskarżenia z art. 264 § 2 kk był więc nie zasadny. Konsekwentnie również do tych ustaleń nie zasadne były zarzuty z art. 272 i 273 kk tj. wyłudzenie poświadczenia nieprawdy przez podstępny wprowadzenie w błąd funkcjonariusz publicznego i użycie takiego dokumentu (art. 273 kk). Skoro bowiem nie można wykazać oskarżonej podstępny ani podstępny wprowadzenia w błąd funkcjonariusza publicznego - również pozostałe zarzuty nie są zasadne.

Należało jednakże ocenić, czy ustalone zachowanie oskarżonej w granicach zarzucanej skargi, nie wyczerpało innego przestępstwa. Zdaniem Sądu należało przyjąć w miejsce stawianego zarzutu, w granicach skargi (po uprzedzeniu stron o możliwości zmiany kwalifikacji czynu w trybie art. 399 § 1 kk), iż oskarżona w Konsulacie Polskim we L., a

jurysdykcja polska rozciąga się także na cudzoziemca, który w tymże konsulacie popełnił czyn zabroniony, posłużyła się jako autentycznym, dokumentem, który zawierał fałszywą treść. Oskarżona miała świadomość tego, iż dokument w postaci oświadczenia o zamiarze powierzenia wykonywania pracy został sfalszowany i zawiera fałszywe dane, co wynika wprost z wyjaśnień oskarżonej złożonych w postępowaniu przygotowawczym. Te wyjaśnienia są logiczne i uwzględniają pozostałe okoliczności faktyczne pozostające w związku z zachowaniem oskarżonej, ukierunkowanym na wjazd do Polski, ale nie po to aby podjąć pracę w firmie (...), a po to by przebywać razem z małżonkiem w C..

Jeżeli chodzi o zeznania świadków A. D. i A. W. to należy wskazać, iż małżonek oskarżonej świadczył pracę na rzecz Studia (...), którego właścicielem jest A. D. (1). Świadek zapewniła małżonkom K. podczas pobytu w Polsce zakwaterowanie. F. K. otrzymywał zapłatę za wykonywaną pracę. Zdaniem A. D. (1), oskarżona była na utrzymaniu męża, który pracował. Oskarżona świadkowi nie mówiła gdzie zamierza podjąć pracę i w jakim charakterze. Komunikacja z nią była utrudniona z uwagi na barierę językową. Świadek A. W. (1) zeznał wiarygodnie na temat warunków życia oskarżonej na Ukrainie. Wskazał, że były one ciężkie. Rodzinne okolice oskarżonej były biedne, domy drewniane, kryte strzechą, toalety na zewnątrz. Zdaniem świadka państwo K. to przyzwoici i uczynni ludzie.

Jeżeli chodzi o zeznania świadka A. R. to Sąd dał im wiarę, z zastrzeżeniem, iż informacja uzyskana przez świadka, iż „pani K. przyznała, iż nie wie w jaki sposób jej mąż uzyskał tą wizę” nie jest informacją „z pierwszej ręki”. Ponadto bardziej kompetentna w udzieleniu odpowiedzi na to pytanie jest sama oskarżona, jako osoba bezpośrednio zaangażowana w tą sprawę. Tymczasem oskarżona dokładnie przedstawiła w swoich wyjaśnieniach w jakich okolicznościach jej mąż uzyskał oświadczenie oraz wskazała, do czego jedynie ono jej było potrzebne. Na pewno nie do podjęcia pracy w podmiocie w nim wskazanym. Sąd dał więc w całości wiarę wyjaśnieniom oskarżonej i uznał, iż to ona najlepiej się orientowała w kwestii tego czego miała wiadomość a czego nie oraz jakie były jej zamierzenia. Powyższe oskarżona wiedziała lepiej niż świadkowie A. D. (1) i A. W. (1), którzy – jak sami przyznali - z uwagi na barierę językową mieli z nią utrudniony kontakt.

Podkreślić należy, iż oskarżona wprost w swoich wyjaśnieniach przyznała, iż do Polski przyjechała na podstawie wizy uzyskanej na podstawie oświadczenia o zamiarze wykonywania pracy, które kupił jej mąż od nieznanego Ukraińca za kwotę około 100 dolarów USA. Przed złożeniem w Konsulacie Polskim we L. wniosku o wydanie wspomnianej wizy, oskarżona nie miała zamiaru po uzyskaniu wizy udać się do polskiego pracodawcy, widniejącego w oświadczeniu na pracę. Wiza była jej jedynie potrzebna do przekroczenia granicy państwowej aby przyjechać do C.. Oskarżona nie kontaktowała się z pracodawcą widniejącym w oświadczeniu o zamiarze powierzenia pracy cudzoziemcowi. Nie pojechała do W.. Przez cały czas pobytu w Polsce przebywała wraz z mężem w C.. Sąd w całości dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonej.

Poczynione ustalenia faktyczne wskazują jednoznacznie, iż oskarżona dopuściła się ustalonego wyżej czynu przestępnego, polegającego na posłużeniu się kupionym przez siebie, a sfalszowanym pisemnym oświadczeniem o zamiarze powierzenia wykonywania pracy na terenie Polski u polskiego pracodawcy, tj. dopuściła się przestępstwa z art. 270 § 1 kk. Przy czym Sąd uznał że zachodzi wypadek mniejszej wagi z art. 270 § 2 a kk.

Oskarżona działała umyślnie, miała świadomość fałszywości treści zakupionego przez męża, na ulicy od nieznanego osoby dokumentu. Nie można jednak tracić z pola widzenia faktu, iż oskarżona jako młoda kobieta chciała być u boku męża. Podjęła więc działania aby móc wraz z nim przyjechać do Polski. Wyraziła żal i skruchę z powodu bezprawności swojego zachowania. Nie może też dziwić fakt, iż oskarżona wraz z mężem, będąc młodymi wykształconymi ludźmi, chcieli poprawić swoje warunki życia i funkcjonować w lepszych warunkach. Ich działanie było więc motywowane ambicją rozwoju intelektualnego, polepszeniem warunków ekonomicznych. Ani oskarżona ani jej małżonek nie przyjechali do Polski aby popełniać przestępstwa. Chcieli w naszym kraju godnie żyć i pracować, jednak w przypadku oskarżonej nie tam gdzie powinna zgodnie z oświadczeniem. Zdaniem Sądu wobec H. K. należało przyjąć wypadek mniejszej wagi.

Sąd uznał więc oskarżoną H. K., w miejsce stawianego zarzutu, za winną tego, że w dniu 7 października 2011 r. w Konsulacie Generalnym Rzeczypospolitej Polskiej we L., przy złożeniu wniosku o uzyskanie polskiej wizy pobytowej

w celu wykonywania pracy zarobkowej w Polsce, posłużyła się sfałszowanym pisemnym oświadczeniem o zamiarze powierzenia wykonywania pracy w Rzeczypospolitej Polskiej u polskiego pracodawcy o nazwie M. (...) Ł. B. z siedzibą (...)-(...) W., Pl. (...), przy czym czyn ten stanowi wypadek mniejszej wagi, tj. występku z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 270 § 2a kk i za to na podstawie art. 270 § 2 a kk orzekł karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych.

Na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 2 k.k. Sąd wykonanie orzeczonej oskarżonej kary grzywny warunkowo zawiesił na okres próby 1 (jednego) roku.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary Sąd zaliczył oskarżonej okres zatrzymania w dniu 7.12.2011 r.

Na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) Sąd zwolnił oskarżoną w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Wymierzając oskarżonej karę za dokonane przestępstwo Sąd kierował się dyrektywami określonymi w art. 53 kk. Uwzględniono zatem zarówno rodzaj naruszonego dobra, stopień szkodliwości społecznej czynu jak i zawinienie sprawcy. Nie budzi wątpliwości, że oskarżona dopuściła się przedmiotowego występku w pełni świadomie i umyślnie. Popełniony przez oskarżoną czyn charakteryzuje się nieznacznym stopniem społecznej szkodliwości, stąd Sąd wymierzył karę najłagodniejszego rodzaju. Przypomnieć należy, iż kolejność kar w katalogu zawartym w art. 32 kk nie jest przypadkowa. Umieszczając na pierwszym miejscu kary nie izolacyjne, ustawodawca wskazał na priorytety karania. W pierwszej kolejności Sąd winien rozważać grzywnę i karę ograniczenia wolności przed karą pozbawienia wolności, jeżeli te pierwsze są w stanie spełnić cele kary. W niniejszej sprawie – zdaniem Sądu – kara grzywny jest wystarczająca i w pełni umożliwi realizację celów kary.

Mając na uwadze, iż oskarżona nie była dotąd karny w Polsce, społeczna szkodliwość czynu nie jest znaczna, oskarżona weszła w konflikt z prawem aby przebywać ze swoim mężem, którego intencją było polepszenie warunków bytowych rodziny, Sąd na podstawie art. 69§ 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 2 kk wykonanie orzeczonej kary grzywny warunkowo zawiesił na okres próby jednego roku.

Instytucja warunkowego zawieszenia wykonania kary weszła na stałe do ustawodawstwa z chwilą, gdy karę przestano ujmować w kategoriach odpłaty za wyrządzone przestępstwem zło, a zaczęto postrzegać jako środek polityki karnej, za pomocą którego można osiągnąć określone cele, w szczególności polegające na zapobiegnięciu popełnienia przestępstwa w przyszłości. Zapobieżenie powrotowi do przestępstwa jest minimalnym zadaniem kary, ale wystarczającym dla oceny, czy można zastosować warunkowe zawieszenie wykonania kary. Zadaniem bardziej ambitnym jest takie oddziaływanie na postawę skazanego aby przyjęte w porządku prawnym normy postępowania uznał za normy, którymi kieruje się we własnym postępowaniu.

W stosunku do oskarżonej – według Sądu – można przyjąć pozytywną prognozę kryminalistyczną. Sąd jest przekonany, iż naruszenie przez nią norm prawa karnego stanowiło w jej życiu incydent, który się nigdy nie powtórzy. W wypadku oskarżonej spełnione zostały wszystkie przesłanki wymieniona w art. 69 § 1 i 2 kk umożliwiające warunkowe zawieszenie orzeczonej kary grzywny. Nie było żadnych powodów aby nie zastosować tego środka związanego z poddaniem sprawy próbie. Oskarżona zasługuje na danie jej szansy i skorzystanie z dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania kary.

Wyrok wywiera nie tylko skutki w zakresie prewencji indywidualnej ale też ogólnej. Dlatego, też zdaniem Sądu wymierzona oskarżonej kara spełni powyższe zadanie. Kara ta w ocenie Sądu jest w pełni adekwatna do popełnionego przez oskarżoną przestępstwa.

Orzeczenie s przedmiocie kosztów procesu tj. zwolnienie oskarżonej od ich uiszczenia uzasadnione jest okolicznością, iż oskarżona nie posiada majątku, nie pracuje, a warunki bytowe oskarżonej na Ukrainie są trudne.